

Иля Варшавски
На Атола

Всички стоим на брега и гледахме отдалечаващия се „Албатрос“. Той бе вече тъй далече от нас, че не можех да различа има ли на палубата хора. После от комина изскочи бяло облаче пара, а след няколко секунди чухме проточен вой.

– Край – каза татко. – Сега можем, колкото искаме, да играем на робинзоновци; имаме истински необитаем остров, колиба и дори Петкан.

Това беше чудесно хрумване – да наречеш дебелия тронав робот Петкан. Той бе съвсем нов и от всяка дупчица под лъчите на слънцето избиваха капчици масло.

– Виж, той се поти – казах аз.

– Я да видим, кой ще ме изпревари?! – викна мама и ние хукнахме към къщи.

На самия финаш аз се спънах в един корен и се плъснах на земята и татко каза, че е нещастен случай и трябва отново да се надбягваме, а мама запита лошо ли съм се ударил. Отвърнах, че нищо ми няма и че мога отново да тичам, но в това време се зачу звънене и татко каза, че навярно го викат от „Албатрос“ и състезанието ще трябва да се отложи.

Звъненето все продължаваше, докато татко не включи видеофона. На екрана се появи капитанът на „Албатрос“. Беше още със скафандър и шлем.

– Ние си отиваме – каза той, – защото...

– Разбирам – прекъсна го татко.

– Ако ви потребва нещо...

– Да, знам. Щастливо, плаване.

– Благодаря! Приятно прекарване.

Татко щракна копчето и екранът угасна.

– Татенце – запитах, – те завинаги ли си отидоха?

– Ще се върнат да ни вземат – отвърна той.

– Кога?

– След около три месеца.

– Чак тогава?

– А не се ли радваш, че най-сетне ще останем сами и никой няма да ни пречи?

– Разбира се, радвам се – казах аз и това бе самата истина.

Та през целия си живот съм виждал татко всичко на всичко три пъти и за не повече от месец. Когато пристигаше, у нас идваха много хора и ние никъде не можехме да излезем, без да се събере тълпа, и татко раздаваше автографи и отговаряше на много въпроси и никога не ни

даваха възможност истински да бъдем заедно.

– Е, хайде да разгледаме владенията си – предложи татко.

Къщурката ни се състоеше от четири стаи: спалня, столова, стая за мен и кабинет за татко. Освен това имаше кухня и хладилна камера. В татковия кабинет имаше извънредно много всякакви апарати и истинска електронносметачна машина и татко каза, че ще ме научи да смятам с нея, за да мога да му помагам при съставяне на отчета.

В моята стая имаше креват, маса и голяма-голяма библиотека, натъпкана чак догоре с книги. Исках да ги поразгледам, но татко каза, че е по-добре да сторя това после, след като разгледаме целия остров.

В двора имаше малка електростанция и с татко опитахме да пуснем моторчето, а мама стоеше край нас и през цялото време говореше, че такива техници като нас непременно нещо ще изгорят, но ние нищо не изгорихме, а само проверихме заредени ли са акумулаторите.

После отидохме да видим антената и на татко не му хареса как е обърната и заповяда на Петкан да се качи горе и да обърне дипола точно на север, но стълбът беше метален и роботът се хлъзгаше по него и не можеше да се покатери. Тогава намерихме с татко в електростанцията колофон и посипахме с него дланите и коленете на Петкан и той много сръчно се изкатери горе и направи всичко, каквото трябваше, а ние стояхме долу и му ръкопляскахме.

– Татенце – попитах аз, – може ли да се изкъпя в океана?

– Не бива – отвърна той.

– Защо?

– Опасно е.

– За кого е опасно?

– За теб.

– А за тебе?

– Също е опасно.

– Дори и край самия бряг ли?

– Не бива да се къпем в океана – каза той и аз си помислих, че когато татко казва с такъв тон „не бива“, сигурно там на далечните планети никой от членовете на екипажа не смее да спори с него.

– Можем да се изкъпем в лагуната – каза татко.

Наистина това не беше по-лошо от къпането в истинския океан, защото лагуната се оказа голямо езеро във вътрешността на острова и водата в нея беше топла-топла и съвсем прозрачна.

Тримата плувахме, надпреварвахме се, а после с татко се гмурнахме, като се хванахме на бас кой повече раковини ще събере от дъното, и

аз събрах повече, защото татко събираше с една ръка, а аз с две.

Когато ми омръзна да събираме раковини, направихме за мама корона от коралови клончета и морски водорасли, а татко я украси с морска звезда.

С нея мама приличаше на истинска кралица и ние коленичихме пред нея и тя ни посвети в рицарство.

После предложих на Петкан да поплува с мен. Беше много забавно да го гледаш как се приближава до водата, щрака с решаващото си устройство и се отдръпва назад. А сетне изведнъж отвинти пръста на ръката си и го хвърли във водата и когато пръстът потъна, Петкан важно каза, че роботите не могат да плуват. Ние просто примирахме от смях, толкова самодоволен вид имаше. Тогава го запитах могат ли роботите да носят на ръце момчета и той отвърна, че могат. Стъпих на дланите му и той ме вдигна високо над главата си, чак до върха на палмата, а аз късах кокосови орехи и ги хвърлях долу, а татко ги ловеше.

Когато слънцето се спусна съвсем ниско, мама предложи да отидем на брега на океана и да погледаме залеза.

Слънцето, съвсем червено и леко сплескано, стоеше над самата вода и от него към брега се бе проточила червена блестяща ивица. Замижах и си представих, че вървя по тази ивица направо към слънцето.

– Татенце – попитах аз, – а на теб случвало ли ти се е да летиш направо към слънцето?

– Случвало ми се е – отвърна той.

– А там също ли излиза от него такава ивица?

– Не.

– А небето там какво е?

– Черно – каза татко. – Там всичко е по-друго... непознато и... враждебно.

– Защо? – попитах аз.

– Някога ще ти разкажа подробно, синчето ми – каза той, – а сега да вървим да вечеряме.

В къщи измислихме много интересна игра. Мама стоеше пред хладилника, а ние отгатвахме какво държи в ръце. Разбира се, всеки от нас назоваваше любимите си неща и по някакво чудо се оказваше, че всеки път сме отгатвали. Затова вечерята излезе великолепна.

Татко отвори бутилка вино и каза, че на мъжете след къпане се полага по чашка. Наля на мене и на себе си пълни чаши, а на мама съвсем мъничко. „Само за да се чукнем“ – каза тя.

След вечеря гледахме по телевизията концерт и преди да започне,

дикторът каза, че концертът се посвещава на нас. Мама даже се изчерви от удоволствие, защото тя много се гордее, че имаме такъв знаменит татко.

Предаваха най-хубавите песни, а една певица дори изпя любимата ми песенчица за катеричката, която събирала лешници. Чудно нещо, как ли са узнали.

Когато концертът свърши, татко каза, че трябва да седне да пише отчета, а аз отидох да спя.

Вече лежах в леглото, когато мама дойде да ми пожелае лека нощ.

– Мамичко, поседи при мен – помолих я аз.

– С удоволствие, миличък – каза тя и седна на кревата.

През отворения прозорец грееше луната и беше светло като ден. Гледах мамино лице и си мислех колко е красива и млада. Целунах ръката ѝ, която миришеше на нещо много приятно и тъжно.

– Мамо – попитах, – защо миризмите биват тъжни и весели?

– Не знам, миличък – отговори тя, – никога не съм мислила за това.

Може би просто всяка миризма събужда някакви спомени, тъжни или весели.

– Може би – казах аз.

Беше ми много хубаво. Спомнях си прекарания ден, най-хубавия ден в живота ми, и си мислех, че ни очакват още осемдесет и девет такива дни.

– Ох, мамо – казах аз, – какво прекрасно нещо е животът и как не ти се иска да умираш!

– Какво има, пиленцето ми? – каза тя. – Как можеш ти да говориш за смъртта? Та животът е още пред тебе.

Жал ми беше за нея: още на „Албатрос“ през нощта чух как те с татко приказваха за ужасната болест, от която татко се заразил в космоса, и че на всички ни остава да живеем не повече от три месеца, ако през това време не намерят начин да я лекуват. Нали затова екипажът на „Албатрос“ беше облечен в скафандри и ние никъде не излизахме от каютата. И в океана навярно не бива да се къпем, защото тази болест е заразна.

И все пак си помислих, че когато хората се обичат помежду си така, трябва винаги да казват само истината.

– Не бива, мамичко, миличка – казах аз. – Дори и да не открият начин да лекуват тази болест...

– Ще открият – тихо каза мама. – Непременно ще открият. Можеш да бъдеш съвсем сигурен.

КРАЙ

© 1965 Иля Варшавски
© 1979 Цвета Пеева, превод от руски

Илья Варшавский
В атолле, 1965

Сканиране: sig_Ivanhoe, 2008
Разпознаване и редакция: NomaD, 2008 г.
Редакция: Mandor, 2008 (#)

Издание:

Синият тайфун (сборник с разкази)
Книгоиздателство „Г. Бакалов“, Варна, 1979
Поредица „Галактика“ №1

Съветска, I издание
Съставител: Георги Крумов
Рецензент: Димитър Клисуров
Редактор: Милан Асадуров
Оформление: Богдан Маародинов и Жеко Алексиев
Илюстрация на корицата: Текла Алексиева
Художествен редактор: Иван Кенаров
Технически редактор: Пламен Антонов
Коректор: Жулиета Койчева

Дадена за печат на 28.II.1979. Подписана за печат на 7.V.1979. Излязла от печат на
30.VI.1979

Формат 32/70×100. Изд.№ 1253. Печ. коли 9. Изд. коли 5,83. Цена 1,00 лв.
Код 08 9536322231 5562-1-79
Държавна печатница: „Балкан“, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9028>]